

KOLİN
HUVER

HƏR ŞEY
BİZİMLƏ
BİTƏCƏK

Birinci hissə

Tərcüməçi:
Kəmalə Səlim Müslümqızı

qanun neşriyyatı

COLLEEN
HOOVER

IT ENDS
WITH
US

Lili Blumun anasını ərəi vəhşicəsinə döyür. Qadının taleyinə boyun əyərək boşanmaqdan qorxması Lilinin atasına olan nifrətini daha da artırır. Heç vaxt anası kimi olmayacağını və böyüyən kimi evi tərk edəcəyini söyləyən Lili sonradan ona əl qaldıran birinə aşiq olur. Hadisələr getdikcə dramatikləşir və Lili seçim qarşısında qalır...

Colleen Hoover **IT ENDS WITH US**
Kolin Huver **HƏR ŞEY BİZİMLƏ BİTƏCƏK**
Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2024, 400 səh.

Janr: fiction/sevgi romanı
Yaş qrupu: 17+
Ölçü: 130x200 mm
Cild: yumşaq
Çapa imzalandı: 04.07.2024

Nəşir: Şahbaz Xuduğlu
Tərcüməçi: Kəmalə Səlim Müslümqızı
Redaktor: Kifayət Haqverdiyeva
Korrektorlar: Şəhla Yarıyeva
 Ülviyyə Eminova
Texniki redaktor: Xəyalə Əhmədova
Mətn dizaynı: Ramin Əli
Qapaq dizaynı: Kənan Eynullayev

Qanun Nəşriyyatı
Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76
Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212 42 37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
www.fb.com/Qanunpublishing
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-985-2

© Qanun Nəşriyyatı, 2024
Copyright © 2016 by Colleen Hoover

Bu kitabın Azərbaycan dillinə tərcümə və yayım hüquqları “Qanun Nəşriyyatı”na məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri “Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında” Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Özündəki ən pisi göstərməmək üçün
çabalayan atama ithaf edirəm.
Atamı ən pis halda görməməyimiz üçün
əлиндən gələni əsirgəməyən anama ithaf edirəm.

Birinci hissə

I Fəsil

Mən məhəccərdə oturub, ayaqlarımı onun hər iki tərəfindən aşırıb on ikinci mərtəbədən Boston küçələrinə baxırdım. İntihar haqqında düşünməmək əldə deyildi.

Xeyr, *özüm* barədə yox. Mən həyatımı ona son qoymağı istəməyəcək qədər çox sevirəm.

Mən daha çox başqaları və nəhayət, onların öz həyatlarına son qoymaq qərarına necə gəldikləri haqda düşünürdüm. *Görəsən, buna görə son anda peşman olurlarmı?* Bu adamlar yıxılan zaman yerə dəyməzdən bir saniyə əvvəl, bu qısa, sərbəst atlayış zamanı peşmanlıq onları bürüməlidir. Ola bilsin ki, onlar yaxınlaşan torpağa baxıb düşünürlər: “Aman Allah, bu, yanlış qərar idi”.

Nədənsə mənə belə gəlmirdi.

Ölüm haqda çox düşünürdüm. Xüsusilə də bu gün, çünki bundan bir az əvvəl – cəmi on iki saat öncə – Men ştatının Pletora əhalisinin indiyə qədər eşitdiyi ən yaddaqalan matəm nitqini söyləmişdim. Tamam, bəlkə də, o ən yaddaqalan deyildi. Çox güman ki, onu lap dəhşətli hesab etdilər. Bir də ki bu kimdən – anamdan, yoxsa məndən soruşmağınızdan asılıdır. *Yəqin ki, bundan sonra anam ilboyu məni dindirməyəcək.*

Məni yanlış anlamayın.

Söylədiyim matəm nitqi tarixə düşməsi üçün Maykl Ceksonun dəfn mərasimində Bruk Şildsin söylədiyi qədər dərin məzmunlu deyildi. Və ya Stiv Cobsun bacısının, ya da qardaşı Pet Tillmanın çıxışı heç deyildi. Ancaq mənim çıxışım da özünəməxsus şəkildə yaddaqalan oldu.

Əvvəlcə əsəbi idim. Axı bu, möhtəşəm Endryu Blumun – Men ştatının Pletora şəhərinin – mənim doğma şəhərimin sevimli meri, şəhərin ən uğurlu daşınmaz əmlak ticarəti agentliyinin sahibi, bütün Pletorada ən hörmətli müəllim köməkçisi Cenni Blumun əri və bir vaxtlar evsiz-eşiksiz bir oğlana aşiq olub bütün ailəni utandıran, itaətsiz qırmızı saçlı qəribə bir qız Lili Blumun atasının dəfn mərasimi idi.

Bu mənim haqqımdadır. Mən Lili Blumam və Endryu mənim atam idi.

Matəm mərasimindəki çıxışımı bitirən kimi ilk reyslə Bostona uçdum və tapdığım ilk damın üstünə dırmaşdım. *Təbii ki, intihar haqqında düşündüyüm üçün yox.* Özümü buradan atmağa hazırlaşmırdım. Ehtiyacım olan tək şey sadəcə təmiz hava və sükut idi. Lənət olsun, damına çıxışı olmayan və oxuduğu mahnılarla səsi başıma düşən otaq yoldaşım ilə yaşadığım üçüncü mərtəbədəki mənzilimdə ehtiyacım olan şey bu idi.

Amma yuxarı mərtəbənin belə soyuq olacağını təxmin etməmişdim. Lap dözülməz olmasa da, narahat idi. Hərçənd ən azından buradan ulduzları seyr edə bilirdim. Əgər gecə səması kainatın əzəmətini hiss edəcək qədər aydındırsa, ölmüş ata, dözülməz otaq yoldaşı və yöndəmsiz matəm çıxışı o qədər də qorxulu deyil.

Ənginlik məni nəzərə çarpmayan hiss etdirəndə onu sevirəm.

Bu axşam xoşuma gəlirdi.

Belə... İcazə verin, bu ana qədər nə baş verdiyini anlamamız üçün hər şeyi əvvəldən danışım.

Axşamdan həzz alırdım, o vaxta qədər ki... Çox təəssüf edirəm ki, qapı döyülmədən açıldı. Mənə damda kimin peyda olacağını gözləməkdən başqa bir şey qalmadı. Qapı gürultü ilə bağlandı və iti addım səsləri eşidildi. Gözlərimi qaldırmaq əziyyətinə qatlanmadım da. Kim olsa belə, yəqin ki, mənim qapının sol tərəfindəki məhəccərdə əyləşdiyimi fərq etməzdi. Adam damın üstünə elə tələm-tələsik çıxdı ki, burada mütləq tək olduğunu düşünəcəkdə. Və bunda mənim günahım yox idi.

Yavaşca ah çəkdim, gözlərimi yumub, başımı arxadakı suvaqlı divara söykədim və bu dinc, düşündürücü anı mənədən oğurladığı üçün kainatı lənətlədim. Dünyanın bu gecə mənim üçün edə biləcəyi ən kiçik yaxşılıq içəri girən şəxsin kişi deyil, qadın olmasını təmin etmək idi. Mənə kampaniya təşkil edirdilərsə, kaş ki bu, qadın olaydı. Mən kifayət qədər güclüyəm, əksər hallarda, demək olar ki, özümü qoruya bilirəm, lakin gecə vaxtı damda kişi ilə ikilikdə qalmaq istəməzdim. Mən qorxub getmək istəyərdim, amma buranı tərk etmək fikrim heç yox idi. Dediym kimi, orada mənim üçün çox yaxşı idi.

Nəhayət, gözlərimi məhəccərin üstündən əyilmiş silueta yönəltdim. Bəxtim gətirmədi. Bu, açıq-aşkar kişi idi. Məhəccərin üstündən əyilmiş olsa da, onun ucaboylu olduğunu başa düşdüm. Enlikürək kişi başını çarəsizcə əllərinin arasına almışdı.

Mən ancaq onu təxmin edə bildim ki, çətinliklə nəfəs aldığına görə onun kürəyi kəskin şəkildə enib-qalxırdı.

Sanki o bu dəqiqə ağlayacaqdı. Ona tək olmadığını bildirmək üçün danışmaq və ya öskürmək haqqında fikirləşdim, amma mən dillənənə kimi kişi dönüb arxasındakı kreslolardan birini təpiklədi.

Kreslo qıçırtı ilə terrasda dığırlandı qorxudan tüklərim ürpəşdi. Kişi mənim varlığımdan xəbərsizmiş kimi davranırdı. O, bir zərbə ilə kifayətlənmədi və bir-birinin ardınca bir neçə təpik ilişdirdi. Kreslo kişinin zərbələri altında sınımaq əvəzinə, dığırlandıq ondan daha da uzaqlaşdı.

Bu kreslo, güman ki, gəmiqayırmada istifadə olunan polimerdən hazırlanmışdı.*

Bir dəfə küçədə atamın maşınla belə materialdan hazırlanmış masanın üstündən keçdiyini görmüşdüm və polimerin ona rişxənd etmədiyi qalmışdı. Maşının buferi əyilmişdi, masa isə heç cızılmamışdı da.

Adam, yəqin ki, belə yüksəkkeyfiyyətli materialın öhdəsindən gələ bilməyəcəyini anlamışdı ki, kreslonu təpikləməyi dayandırdı. Onun üstündə dayandı, qollarını aşağı saldı və yumruqlarını sıxdı. Düzünü desəm, ona bir az paxıllıq etdim. O, aqressiyasının hamısını çempion kimi küçə mebelinin üstünə tökdü. Aydın idi ki, bu adam da mənim kimi pis bir gün keçirmişdi, amma mən aqressiyamı passiv-aqressiv formada təzahür edənə qədər saxlayırdımsa, o bu aqressiyasını canından çıxararaq rahatlayırdı.

Mənim stressdən çıxış yolum bağçılıq idi. Mən, sadəcə, həyətdə çıxırdım və gözümə dəyən bütün əlaq otlarını qopardırdım. Amma iki il əvvəl Bostona köçəndən sonra artıq nə həyətyanı sahəm, nə də verendam vardı. Heç əlaq otlarım belə yox idi.

Bəlkə də, mən gəmiqayırma polimerindən hazırlanmış kreslonu verandaya qoymalıydım.

Oğlanın nə qərar verəcəyini təxmin etmək üçün bir az da baxdım. Amma o, yorğun vəziyyətdə kreslodə dayanmışdı. Onun yumruqları açıldı. Əllərini belinə qoydu və mən ilk dəfə fikir verdim ki, köynəyinin sinə hissəsi çox dardır. Digər yerləri isə əyninə yaxşı oturmuşdu, amma onun əlləri çox güclü idi. Oğlan ciblərini eşələdi, axtardığını tapdı və əminəm ki, qalan qəzəbini çıxartmaq üçün marixuana yandırdı.

Mənim iyirmi üç yaşım var, kollecdə oxumuşam və eynilə bu cür bir neçə dəfə ot çəkmişəm. Mən bu adamı təkbaşına ot çəkmək istədiyinə görə mühakimə etməyə hazırlaşmıram. Amma o, burada tək deyildi. Sadəcə, bunu bilmirdi. O, uzun bir qullab vurdu və məhəccərə tərəf dönməyə başladı. Tüstünü üfürəndə məni gördü. Gözlərimiz rastlaşan kimi dayandı. Məni görəndə üzündə heç bir şok və ya təəccüb yaranmadı. Aramızda təxminən on fut* məsafə vardı, amma ulduzlar o qədər parlaq işıq saçır ki, onun baxışlarının heç bir fikir yürütmədən yavaş-yavaş bədənimin üzərində hərəkət etdiyini görə bildim. Bu oğlan təmkinli davrana birlirdi. Gözlərini qıydı, dodaqlarını bir-birinə möhkəm sıxdı. Mona Lizanın bir növ kişi versiyası kimi.

– Adın nədir? – deyə soruşdu.

Onun səsini təxminən mədəmin dərinliyində hiss etdim. Bu, pis idi. Səs qulaqlarda dayanmalıdır, amma bəzən – düzünü desəm, çox nadir hallarda səs daha uzağa nüfuz edir və bütün bədənə yayılır. Onun səsi bu cür səslərdən biri idi. Dərin, inamlı, bir az da kərə yağına bənzər.

Cavab vermədim və o, bir qullab da vurdu.

– Lili, – nəhayət, dilləndim və öz səsimdən zəhləm getdi. Bu, yad adamın mədəsini dəlib keçməsi o tərəfə qalsın, eşitməsi üçün belə çox yavaş səsləndi.